

26 september 2013, Remco:

Trrrrr. Trrrrrr. Trrrrrr. 3.30uur gaat de wekker, we springen uit ons bed, wassen ons, ontbijten en staan klaar om naar Tibet te vliegen. Jawel vliegen, wij hebben ons een vliegreis gegund, anders gaat het wel erg op backpacken lijken. Ons vliegtuig vertrekt en wij zijn om 5.00 uur op het vliegveld, wat een rij! Wat we inmiddels van de Chinezen gewend zijn is voordringen, haha in onze rij dus niet hè. Ze doen het dus heel anders hier, paspoort afgeven, want we hebben toch geen bagage, alleen handbagage. De rij wordt kleiner, maar de man voor ons krijgt steeds meer paspoorten, zo dringen ze dus voor. Eigenlijk hebben wij niet zo lang meer, als die man voor ons nog meer krijgt gaan wij het niet halen. Uiteindelijk hebben we het gehaald en zijn (lijkt wel) de laatste die nog kunnen inchecken. Wij worden tegen gehouden, wat nu weer. Ook komen de mensen uit het vliegtuig lopen. Wat is er aan de hand (dit kan je in alle talen vragen, want ook hier geen Engels) de dame probeert woorden te vinden, die ze ooit ergens heeft opgepakt. Daar komt een verstaanbaar woord, Bad! Bad, betekend dat, iedereen ligt nog te slapen of is het vliegtuig niet goed. Laten we het maar afwachten en er vanzelf achter komen wat BAD is.

Na een kwartier, mochten we het vliegtuig in, niet wetende wat BAD mocht betekenen. De vlucht is prima verlopen, onze bagage gehaald en naar onze pick up gelopen. Onze gids stond ons op te wachten met een witte sjaal. Wij kregen de sjaal om onze nek, deze sjaal is voor geluk, vertelde Susan (onze gids). Na een uur, kwamen we aan in ons Hotel, Honey bee Hub. HBH is ooit een fabriek, een school of iets dergelijks geweest. De hoge plafonds en de gladde wanden, verraadt dat dit niet een Hotel is. Eerst het papier werk doen, wat iedere keer weer een leuk ritueel is. Wij hebben een groep visa en de groep bestaat uit 2 man. Dat is raar vinden ze allemaal, tot nu toe is het gelukt en ook nu weer. Onze kamer ziet er groot uit, met 2 grote bedden een badkamer met hoge plafonds, alleen over schoon valt nog te twisten. Het was 11.00uur en van die rijstkorrels die we in het vliegtuig hebben gekregen, krijg ik mijn buikje niet vol. We wandelen naar het centrum, in 1e instantie ziet het gewoon uit, totdat we het dorpje in komen. Weer een hele andere stijl, de straten zijn smal en de huizen minder kleurig. De mensen lopen in klederdracht, ook het leven is weer op straat. We worden toegelachen, aangeraakt, genegeerd, overal zijn de mensen erg vriendelijk. De Tibetanen zijn totaal anders dan de Chinezen, rustiger, ze praten niet luid, dringen niet, rochelen minder en zijn vriendelijker. De winkels zijn erg klein, maar wel heel kleurrijk ingericht, zoals in ieder land verkopen ze allemaal weer hetzelfde. Ineens wordt Ilja gek, ze ziet kaas, kaas een van de dingen die je als eerste gaat missen als het om eten gaat. Het winkeltje is 6m2 groot en er staan 20 grote hompen kaas. Ilja gaat in de rij staan, toch dringen de mensen voor, dat valt toch weer tegen.

Langzaam, kruipt ilja naar voren, maar sneller gaan de mensen voor Ilja. Ik sta te filmen en

probeer Ilja een beetje gek te maken, laat je niet kisten en geef gewoon dat geld aan de verkoper, roep ik vanachter mijn camera. Het leuke is wel, dat iedereen er lol in beleefd, de verkoper en de voor dringers. Ilja heeft het echt geprobeerd, zwaaien, het geld in de handen van de man gedrukt, het wilde allemaal niet baten. Wat blijkt het is geen kaas, maar boter om aan de Dalai lama te geven. Weten wij veel, die man heeft het ons daarom bewust niet verkocht. We wandelen verder om een restaurantje te vinden, maar alles wat er eetbaar uitzag, was niet echt schoon en smaakpolitie waardig. Nu weet je natuurlijk dat je in dit soort landen, niet aan de smaak politie moet denken. Het mag er wel een beetje smakelijk uitzien. Wij gaan ons afvragen of wij hier een fatsoenlijk restaurantje gaan vinden. We denken en zeggen het niet koud en lopen tegen een hotel aan met een restaurant. Wij stappen om 11.50uur binnen, is het restaurant open vragen wij en keurig krijgen we een antwoord, scherp 12.00uur gaan we open. Wij nemen plaats en wachten 10 hongerige minuten. Wij bestellen patat met soep en allebei een tosti, lekkere combi. Het eten was erg lekker en eindelijk een beetje vast eten naar binnen, iets wat vult. De bediening liep met brood met iets wat er ook erg lekker uitziet, wij vragen wat het is en het is naan. Naan brood is een soort pizza bodem, die heel luchtig is. Wij hebben een naan brood besteld en die ging ook bijna op, de rest is voor het ontbijt morgen. Na het eten, waren we het wel een beetje zat geworden en liepen rustig naar het hotel terug. Onderweg kwamen we de gekste dingen tegen, vooral slagers die hun Yak vlees buiten op een toonbank tentoon stellen. Opeens ligt er een Karkas van een hele Yak op een karretje midden op straat. Deze Yak lag voor mij al op de BBQ met een flinke appel in zijn mond. Het dorpje op zich is weer een belevenis om doorheen te lopen. Weer is de architectuur totaal anders dan we tot nu toe hebben gezien. Vooral ieder straatje is anders hier, daar komen we de 2e wandeling achter, na een uurtje slapen en chillen. Rond 18.00uur gaan we opzoek naar voedsel en wandelen weer het dorpje in. Deze keer nemen we een andere route, normaal moet ik worden tegen gehouden met filmen, deze keer stonden er 2 idioten de sd kaarten vol te schieten. Wat is hier aan de hand, dames in klederdracht, mannen met hoeden, mensen met dingen in hun hand, wat een gebedstaf is met een touwtje die ze ronddraaien. Het schijnt dat ze een bepaalde route lopen met de klok mee, om een klooster heen en bidden voor de Dalai Lama. Wij zien nu de echte Tibetanen in volle oornaat en het mooiste gedeelte van het dorp. Wij gaan helemaal uit ons dak, wat een prachtige beelden, totdat we bij het klooster komen, we zitten midden in het hart van het dorp. Hier gebeurt het allemaal, veel mensen die op een mat aan het bidden zijn. Ze gaan staan, op hun knieën en glijden met hun handen naar voren over de vloer, ze raken met hun gezicht bijna de grond en herhalen dit ritueel, snap je? In de handen hebben ze iets wat goed glijdt en hun handen niet beschadigd. Door het glijden over de grond maakt het een schuivend geluid. Het hele plein is aan het schuiven en eren bhudda. Gelukkig zijn we hier nog een paar dagen, morgen gaan we een mooi plekje zoeken om ongegeneerd te filmen en te fotograferen. Wij gaan opzoek naar een restaurant, die Susan ons had geadviseerd. Tibetaans, Chinees, westers van alle markten thuis. Voor mij een heerlijke Yak steak met champignon saus met patat en Ilja Yak schotel met naan brood.

We hebben zitten smullen en verheugen ons de weg terug naar het hotel. Het ritueel was nog druk bezig, wij besloten wel om door te lopen, want de kou was aardig doorgekomen (s'avonds is het een graad of 4). Wat gaan wij hier mooie dingen zien, ben benieuwd wat we morgen gaan meemaken.

Aankomst Tibet, weer kijken we onze ogen uit.

Geschreven door Remco & Ilja
zaterdag 28 september 2013 13:07 -
